

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudkyň Mgr. et Mgr. Lenky Bahýřové, Ph.D., a Mgr. Věry Jachurové v právní věci

žalobkyně: **LZ Legal a.s.**, DIČ: CZ24836591
se sídlem Kolbenova 942/38a, Praha 9
zastoupená advokátem Mgr. Davidem Novákem
se sídlem Hlinky 135/68, Brno

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
se sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 6. 2018 č.j. 29134/18/5100-41455-711846

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil platební výměr Finančního úřadu pro hlavní město Prahu, Územního pracoviště pro Prahu 9 ze dne 27. 3. 2017 č.j. 2108466/17/2009-52525-107355 (dále jen „platební výměr“) na pokutu ve výši 30 000 Kč za nepodání následného kontrolního hlášení.
2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný konstatoval, že dne 22. 12. 2016 bylo správci daně doručeno řádné kontrolní hlášení žalobkyně za zdaňovací období měsíce listopadu 2016 č.j. 8848959/16/2009-52525-107266 (dále jen „kontrolní hlášení“). Jelikož správce daně zjistil v kontrolním hlášení jiného plátce za uvedené období, že žalobkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

v oddílu B.2 kontrolního hlášení vykazuje údaje o přijatých zdanitelných plněních s místem plnění v tuzemsku, aniž by plátce, kterého identifikovala, vykázal shodné údaje v oddílu A.4 svého kontrolního hlášení, vydal dne 9. 1. 2017 výzvu ke změně, doplnění nebo potvrzení údajů č.j. 70274/17/2009-52525-107355 (dále jen „výzva ze dne 9.1.2017“), která byla na základě plné moci ze dne 8. 6. 2011, evidované u správce daně pod č.j. 257223/11, doručena zástupci žalobkyně advokátovi Mgr. L. V. Touto výzvou byla žalobkyně dle § 101g odst. 2 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZDPH“) vyzvána ke změně, doplnění nebo potvrzení údajů uvedených v oddílu B. 2 kontrolního hlášení, a to dle § 101g odst. 3 ZDPH do 5 pěti pracovních dnů od oznámení předmětné výzvy. Žalobkyně podala dne 18. 1. 2017 jako odpověď na výzvu obecné podání. Dne 27. 3. 2017 byl správcem daně podle § 101h odst. 1 písm. c) a § 101 odst. 4 ZDPH vydán platební výměr, kterým byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 30 000 Kč. Platební výměr byl správcem daně nesprávně doručen přímo žalobkyni dne 29. 3. 2017, následně dne 9. 6. 2017 však byl doručen shora uvedenému zmocněnci žalobkyně dle § 41 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“).

3. Žalobkyně podala proti platebnímu výměru dne 5. 4. 2017 odvolání, které bylo správcem daně zaevidováno pod č.j. 2968033/17/2009-52525-107355 (dále jen „odvolání ze dne 5. 4. 2017“). Dne 24. 4. 2017 bylo správci daně doručeno následné kontrolní hlášení za zdaňovací období měsíce listopadu 2016, které bylo zaevidováno pod č.j. 3838621/17/2009-52525-107355.
4. Žalobkyně v odvolání ze dne 5. 4. 2017 namítla, že nepovažuje výzvu ze dne 9.1.2017 za řádně doručenou, neboť byla doručena do datové schránky jejího prokuristy Mgr. L. V., nikoliv do datové schránky žalobkyně. Ta i přesto na předmětnou výzvu reagovala, a to neprodleně poté, co jí byla ze strany Mgr. L. V. předána. Žalobkyně má za to, že v případě, kdy nelze z objektivních důvodů splnit lhůtu dle § 101g odst. 1 ZDPH, nelze ani uložit pokutu za její nesplnění. Uloženou pokutu označila za nespravedlivou, neboť pokuta má sloužit k postihu těch, kteří se vyhýbají svým povinnostem, případně jinak neplní své povinnosti vůči správci daně, což však není případ žalobkyně.
5. Žalovaný dále konstatoval, že dle § 101g odst. 2 ZDPH správce daně údaje uvedené v kontrolním hlášení posoudí, popřípadě prověří a v případě pochybností o jejich správnosti nebo úplnosti vyzve plátce, aby údaje změnil nebo doplnil, popřípadě původní údaje potvrdil. Ten je pak dle § 101g odst. 3 ZDPH povinen do 5 pracovních dnů ode dne oznámení výzvy nesprávné nebo neúplné údaje změnit nebo doplnit, popřípadě původní údaje potvrdit následným kontrolním hlášením. Žalovaný poté citoval § 135 odst. 1 a 101h odst. 1 ZDPH a konstatoval, že je-li naplněna některá z podmínek § 101h odst. 1 ZDPH, má to za následek vznik povinnosti daňového subjektu uhradit pokutu v zákonem stanovené výši. O této povinnosti rozhodne správce daně platebním výměrem, přičemž se jedná o rozhodnutí deklaratorní povahy, jímž správce daně vyrozumívá daňový subjekt o stavu, který nastal ze zákona. Rozhodnutí tak není založeno na správní úvaze správce daně, neboť mu neponechává prostor pro individuální posouzení a zohlednění okolností na straně daňového subjektu.
6. Při přezkumu zákonnosti platebního výměru na pokutu za nepodání následného kontrolního hlášení odvolací orgán pouze ověřuje, zda došlo ze strany správce daně k opodstatněné deklaraci vzniku povinnosti uhradit pokutu dle § 101h odst. 1 ZDPH. Podstatná je tedy skutečnost, jaká lhůta byla žalobkyni stanovena předmětnou výzvou a

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

zda byla tato lhůta dodržena. Předmětná výzva byla žalobkyni doručena dne 9. 1. 2017, přičemž lhůta pro podání kontrolního hlášení byla stanovena v délce 5 pracovních dnů dle § 101g odst. 3 ZDPH. Náhradní lhůta tedy uplynula 16. 1. 2017. Odpověď na výzvu byla podána dne 18. 1. 2017 a samotné následné kontrolní hlášení bylo žalobkyní podáno až dne 24. 4. 2017. Žalobkyně nedodržela ani náhradní lhůtu pro podání následného kontrolního hlášení. Ze zákona jí tedy vznikla povinnost uhradit pokutu ve výši 30 000 Kč dle § 101h odst. 1 písm. c) ZDPH. Správce daně tak vydal platební výměr oprávněně.

7. Odvolací námitku žalobkyně ohledně nesprávného doručení předmětné výzvy žalovaný označil za nedůvodnou s tím, že žalobkyně uplatnila u správce daně plnou moc ze dne 8. 6. 2011, která je stále platná. Vzhledem k § 41 odst. 1 daňového řádu je doručováno zástupci žalobkyně, přičemž v tomto nelze shledat jakékoliv pochybení správce daně. Žalovaný tedy nesouhlasil s tvrzením žalobkyně, že jí byla správcem daně uložena nesplnitelná povinnost, neboť předmětná výzva jí byla řádně doručena. K namítané nespravedlnosti pokuty pak žalovaný zopakoval, že povinnost uhradit pokutu za nepodání následného kontrolního hlášení vzniká ze zákona. Je tedy irelevantní, zda žalobkyně řádně plní jiné povinnosti vůči správci daně, neboť v daném případě nelze zohlednit jakékoliv okolnosti na její straně. Žalovaný uzavřel, že nemohl vyhovět požadavku žalobkyně na zrušení platebního výměru, neboť ten byl vydán v souladu s daňovým řádem i ZDPH.
8. V žalobě proti napadenému rozhodnutí žalobkyně namítla, že plná moc ze dne 8. 6. 2011 sloužila pouze k jednání spojenému se vznikem žalobkyně; po tomto jednání již Mgr. L. V. žalobkyni v rámci řízení před správcem daně nezastupoval. K totožnému závěru musel dojít i správce daně, neboť po celou dobu existence žalobkyně s ní komunikoval napřímo, tedy prostřednictvím její datové schránky a nikoliv prostřednictvím Mgr. L. V. či kohokoliv jiného. K prokázání této skutečnosti žalobkyně navrhla, aby si soud vyžádal zprávu o způsobu doručování žalobkyni ze strany správce daně v období od udělení předmětné plné moci do 9. 1. 2017. Vzhledem k výše uvedenému nemůže dle názoru žalobkyně obstát argumentace žalovaného ohledně doručování prostřednictvím zástupce, neboť na základě komunikace správce daně se žalobkyní do doby odeslání předmětné výzvy není možné po žalobkyni ani po Mgr. L. V. spravedlivě požadovat či očekávat tuto změnu způsobu doručování. I pokud by předmětná plná moc umožňovala zasílání písemností prostřednictvím Mgr. L. V., došlo k implicitnímu určení způsobu doručování přímo žalobkyni, která v průběhu téměř 6 let nerozporovala způsob doručování písemností, které jí byly správcem daně zasílány.
9. Žalobkyně rovněž vyjádřila nesouhlas s argumentací žalovaného ohledně aplikace § 41 odst. 1 daňového řádu. Je toho názoru, že i v případě právního zastoupení mělo dojít k zaslání předmětné výzvy také žalobkyni za použití § 41 odst. 2 téhož zákona. Poukázala i na to, že to byla právě ona, kdo se správcem daně aktivně komunikoval, a to obratem po obdržení předmětné výzvy. Správce daně naopak nijak nereagoval na vyjádření žalobkyně ze dne 18. 1. 2017 (tj. neposlal předmětnou výzvu do datové schránky žalobkyně), pouze vydal platební výměr, který doručil do datové schránky žalobkyně. Po obdržení odvolání ze dne 5. 4. 2017, v němž se žalobkyně vyjádřila k nesprávnému způsobu doručování, zaslal platební výměr opětovně, tentokrát do datové schránky Mgr. L. V. V rámci napadeného rozhodnutí odůvodnil žalovaný tento postup tím, že platební výměr, který byl doručen přímo žalobkyni, byl doručen nesprávně, a proto jej správce daně zaslal znovu prostřednictvím zástupce. Tuto argumentaci označila žalobkyně za nelogickou a vnitřně rozpornou. Podle ní není možné, aby v případě, že předmětná výzva byla doručena

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

správně, bylo dále argumentováno doručováním dle § 41 odst. 1 daňového řádu, když žalobkyně v rámci vyjádření ze dne 18. 1. 2017 jasně uvedla, že veškeré písemnosti mají být zasílány pouze do její datové schránky. Další zasílání písemností Mgr. L. V. se již ani teoreticky nemohlo opírat o plnou moc ze dne 8. 6. 2011. Správce daně navíc i přes dvojitý odeslání platebního výměru nijak procesně nereagoval a nezaslal žalobkyni přípis ohledně nesprávného doručení v případě prvního odeslání. Za vrchol nelogického postupu žalobkyně označila skutečnost, že žalovaný, přestože jasně uvedl, že platební výměr byl žalobkyni doručen chybně, tento platební výměr následně potvrdil a napadené rozhodnutí odeslal do datové schránky Mgr. L. V.

10. Dle mínění žalobkyně je nutno se zamyslet také nad otázkou, zda mohla být plná moc ze dne 8. 6. 2011 stále platná, když se Mgr. L. V. stal dne 24. 7. 2014 prokuristou žalobkyně.
11. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl. Ve vyjádření k žalobě uvedl, že plnou mocí ze dne 8.6.2011 žalobkyně zmocnila advokáta Mgr. L. V. ke svému zastupování v neomezeném rozsahu. Jednalo se tedy o generální plnou moc pro správu daní, nikoliv o plnou moc spojenou toliko se vznikem žalobkyně. Tato plná moc nebyla žalobkyní vypovězena a byla omezena toliko plnou mocí pro advokáta Mgr. Davida Nováka, a to k zastupování ve věci č.j. 5547259/16/2009-52525-107355, přičemž toto omezení se na projednávanou věc nevztahuje. Předmětná výzva byla v souladu s § 41 odst. 1 daňového řádu dne 9. 1. 2017 řádně doručena zástupci žalobkyně. Na předmětnou výzvu nelze aplikovat § 41 odst. 2 daňového řádu, jelikož odpověď na předmětnou výzvu nebyla úkonem, jenž by musel být ze strany žalobkyně vykonán osobně.
12. Prvé doručení platebního výměru do datové schránky žalobkyně bylo nesprávné pro rozpor s uplatněnou plnou mocí. Správce daně následně tuto vadu řízení zhojil tím, že platební výměr doručil zmocněnci žalobkyně. Žádosti žalobkyně o doručování písemností do její datové schránky učiněnému v rámci vyjádření nebylo možno vyhovět. V rámci stále platné plné moci nelze vyjmout toliko doručování písemností, jelikož doručování zástupci je stanoveno přímo v daňovém řádu a nelze se od něj odchýlit. Uvedený požadavek nebylo možno posoudit ani jako vypovězení plné moci, neboť směřoval jen k doručování písemností.
13. K námitce nelogického postupu pak žalovaný zopakoval, že vada nesprávného doručení byla následně správcem daně odstraněna. Nepřisvědčil ani námitce, že plná moc ze dne 8. 6. 2011 nemohla být platná, neboť Mgr. L. V. se 24. 7. 2014 stal prokuristou žalobkyně. Daňový řád s udělením prokury nespojuje žádné následky stran dřívějšího zastoupení - prokuristovi je umožněno toliko jednání jménem právnické osoby dle § 24 odst. 3 daňového řádu.
14. Vzhledem k závěru o řádném doručení předmětné výzvy dne 9. 1. 2017 a stanovení lhůty pro podání následného kontrolního hlášení v délce 5 pracovních dnů uplynula náhradní lhůta dne 16. 1. 2017. Odpověď na předmětnou výzvu byla podána dne 18. 1. 2017 a samotné následné kontrolní hlášení až dne 24. 4. 2017. Náhradní lhůta pro podání následného kontrolního hlášení tedy nebyla žalobkyní dodržena, a proto jí vznikla ze zákona povinnost uhradit dle § 101h odst. 1 písm. c) ZDPH pokutu ve výši 30 000 Kč. Žalovaný uzavřel, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy a na základě řádně zjištěného skutkového stavu věci. Pokuta za nepodání následného kontrolního hlášení byla žalobkyni vyměřena dle ZDPH, v souladu s daňovým řádem a ve správné výši.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

15. Poté, co soud v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. V posuzované věci vyšel z následně uvedené právní úpravy:
16. Podle § 101h odst. 1 písm. c) ZDPH pokud plátce nepodá kontrolní hlášení ve stanovené lhůtě, vzniká mu povinnost uhradit pokutu ve výši 30 000 Kč, pokud jej nepodá na základě výzvy ke změně, doplnění či potvrzení údajů uvedených v podaném kontrolním hlášení.
17. Podle § 27 odst. 1 daňového řádu osoba zúčastněná na správě daní si může zvolit zmocněnce, s výjimkou případů, kdy má při správě daní něco osobně vykonat.
18. Podle § 27 odst. 2 daňového řádu plná moc je vůči správci daně účinná od okamžiku jejího uplatnění u tohoto správce daně.
19. Podle § 27 odst. 3 daňového řádu plná moc je účinná i vůči jinému správci daně po změně místní příslušnosti, vůči správci daně, který provádí úkony na základě dožadání, jakož i vůči dalším správcům daně, pokud vedou řízení ve věci, pro kterou byla plná moc uplatněna.
20. Podle § 20 odst. 7 zákona č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, jsou-li v plných mocích nebo pověřeních uplatněných u územních finančních orgánů zřízených podle zákona č. 531/1990 Sb., o územních finančních orgánech, ve znění pozdějších předpisů, uvedeny územní finanční orgány zřízené podle zákona č. 531/1990 Sb., o územních finančních orgánech, ve znění pozdějších předpisů, rozumí se jimi orgány finanční správy příslušné ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona.
21. Podle § 41 odst. 1 daňového řádu má-li osoba, které je písemnost doručována, zástupce, doručují se písemnosti pouze tomuto zástupci, a to v rozsahu jeho oprávnění k zastupování.
22. Podle § 41 odst. 2 daňového řádu má-li osoba, jejíž poměry jsou doručovanou písemností dotčeny, vykonat něco osobně, doručuje se písemnost jí i jejímu zástupci. Dnem doručení rozhodným pro počátek běhu lhůty je při souběžném doručování této osobě i jejímu zástupci den doručení písemnosti, který nastane později.
23. Podle § 24 odst. 3 daňového řádu právnická osoba je oprávněna pověřit svého zaměstnance nebo jinou fyzickou osobu, která vykonává činnost této právnické osoby, aby jednala jejím jménem před správcem daně v rozsahu tohoto pověření. Prokurista právnické osoby je při správě daní oprávněn jednat jejím jménem, může-li podle udělené prokury jednat samostatně
24. Námitka žalobkyně, že ze strany správce daně došlo k nesprávnému doručení předmětné výzvy, a proto jí nebylo možno za včasné nevyhovění této výzvě uložit sankci dle § 101h odst. 1 písm. c) ZDPH, není důvodná. Podle plné moci ze dne 8. 6. 2011, kterou žalobkyně udělila advokátu Mgr. Ľ. V., byl jmenovaný advokát zmocněn k zastupování žalobkyně „při jednání s Finančním úřadem pro Prahu 8, v němž vystupujeme jako daňový subjekt, aby veškeré potřebné dokumenty související s tímto zastupováním podepisoval, a dále nás zastupoval v takovém rozsahu, který bude potřeba k úplnému zajištění a naplnění této plné moci. Zmocněnec je oprávněn zejména podávat návrhy, doplňovat je, měnit je, podávat opravné prostředky nebo se jich vzdávat, přijímat doručované písemnosti a to vše i tehdy, je-li dle právních předpisů zapotřebí zvláštní plné moci.“ Z rozsahu zmocnění je zřejmé, že tato plná moc nebyla omezena na úkony spojené toliko se vznikem společnosti, jak nyní účelově tvrdí žalobkyně. Jedná se o generální plnou moc, na základě které byl jmenovaný

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

zmocněnec oprávněn žalobkyni před správcem daně zastupovat ve všech řízeních a byl také oprávněn přijímat doručované písemnosti. Uvedená plná moc založila správcem daně povinnost doručovat žalobkyni písemnosti v souladu s § 41 odst. 1 daňového řádu, tedy prostřednictvím zvoleného zástupce a pouze jemu. Nutno dodat, že po změně místní příslušnosti správce daně v důsledku změny sídla žalobkyně zapsané do obchodního rejstříku dne 1.6.2012 byla tato plná moc v souladu s § 27 odst. 3 daňového řádu plná moc účinná i vůči Finančnímu úřadu pro Prahu 9, a po nabytí účinnosti zákona o Finanční správě České republiky rovněž vůči Finančnímu úřadu pro hlavní město Prahu (§ 20 odst. 7 zákona č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky).

25. Soud tedy přisvědčuje žalovanému, že žalobkyně byla v daňovém řízení řádně zastoupena advokátem Mgr. L. V. na základě výše uvedené plné moci ze dne 8. 6. 2011, a správce daně byl proto povinen doručit žalobkyni předmětnou výzvu, jakož i další písemnosti (platební výměr) prostřednictvím jejího zástupce.
26. V této souvislosti není možné akceptovat námitku žalobkyně, že ani ona, ani Mgr. L. V. nemohli očekávat změnu v „dosavadním“ způsobu doručování písemností ze strany správce daně. Jak žalobkyně, tak i advokát Mgr. L. V. si museli být vědomi existence předmětné plné moci a oběma jim byl nutně také znám rozsah uděleného zmocnění. Oba si museli být vědomi i toho, že správce daně byl od chvíle, kdy mu byla předmětná plná moc předložena, povinen v souladu s § 41 odst. 1 daňového řádu doručovat žalobkyni veškeré písemnosti zásadně prostřednictvím jejího zástupce Mgr. L. V. Na existenci této zákonem stanovené povinnosti nemůže nic změnit ani skutečnost, že správce daně některé písemnosti v průběhu minulých let doručil v rozporu s uvedeným ustanovením přímo žalobkyni (konkrétně platební výměr na pokutu za opožděné tvrzení daně ze dne 13. 7. 2016 č.j. 5547259/16/2009-52525-107355 a výzvu k podání daňového přiznání k DPH za zdaňovací období července 2014 ze dne 25. 11. 2014 č.j. 6662135/14/2009-52523-107559). Nelze než konstatovat, že za situace, kdy správce daně disponoval řádnou plnou mocí zmocněného zástupce žalobkyně, zjevně nebylo ze strany správce daně při doručování písemností žalobkyni v minulosti vždy postupováno v souladu se zákonem (daňovým řádem). Takového nezákonného doručování, k němuž došlo v minulosti, se však žalobkyně nyní nemůže s úspěchem dovolávat a dovozovat z něj legitimní očekávání, že správce daně bude stejným způsobem postupovat i nadále. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12.5.2016 č.j. 5 As 155/2015 – 35 *„účastník řízení se však nepochybně před správním orgánem může dovolávat obdobného zacházení jako v předchozích srovnatelných případech jen tehdy, byl-li tento předchozí postup správního orgánu v souladu se zákonem. To znamená, že se nemůže domáhat, aby správní orgán nadále dodržoval svoji předchozí nezákonnou správní praxi, i když nebyla relevantně napadena či jinými mechanismy uvedena do souladu se zákonem, ale může se domáhat pouze, aby správní orgán dodržoval takovou správní praxi, která se pohybuje v mezích prostoru pro uvážení, jenž je mu zákonem dán.“* Z citovaného rozsudku jednoznačně vyplývá, že účastník řízení se před správním orgánem může dovolávat obdobného zacházení jako v předchozích srovnatelných případech jen tehdy, byl-li tento předchozí postup správního orgánu v souladu se zákonem. Soud tedy dospěl k závěru, že z nesprávného postupu správce daně při doručování písemností žalobkyni v minulosti není možné dovozovat nezákonnost napadeného rozhodnutí, a proto shledal nadbytečným i návrh žalobkyně na vyžádání zprávy, jakým způsobem správce daně žalobkyni v minulosti doručoval jí určené písemnosti.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

27. Soud neshledal přílehavou ani argumentaci žalobkyně založenou na tvrzení, že správce daně měl v posuzovaném případě postupovat dle § 41 odst. 2 daňového řádu, tj. že měl předmětnou výzvu doručit nejenom zástupci žalobkyně, ale také žalobkyni samotné. V případě předmětné výzvy se nejednalo o písemnost, na jejím základě by žalobkyně byla povinna cokoliv osobně vykonat. Výzvou jí bylo uloženo „do pěti pracovních dnů ode dne oznámení této výzvy údaje změnit, doplnit nebo původní údaje potvrdit, prostřednictvím následného kontrolního hlášení“. Splnit tuto povinnost uloženu jí správcem daně mohla žalobkyně také prostřednictvím zmocněného zástupce, nemusela tak činit osobně, a nejednalo se tudíž o případ, kdy by byl správce daně povinen předmětnou výzvu doručit souběžně žalobkyni i jejímu zástupci.
28. Tvrzení žalobkyně, že se správcem daně ihned po obdržení předmětné výzvy komunikovala, avšak správce daně ani poté předmětnou výzvu nedoručil do datové schránky žalobkyně, rovněž neprokazuje nezákonnost napadeného rozhodnutí. Za situace, kdy správce daně disponoval platnou plnou mocí udělenou zástupci žalobkyně, byl ze zákona povinen doručit předmětnou výzvu toliko jemu. Tuto zákonem stanovenou povinnost nemohl modifikovat ani požadavek žalobkyně obsažený ve vyjádření ze dne 18. 1. 2017, aby nadále byly písemnosti doručovány přímo jí, do její datové schránky. Tento požadavek nemohl správce daně akceptovat, neboť byl ve zjevném rozporu s právní úpravou doručování písemností zastoupenému daňovému subjektu (§ 41 odst. 1 daňového řádu).
29. V tomto kontextu je nedůvodné také tvrzení žalobkyně o nelogické a vnitřně rozporné argumentaci žalovaného týkající se nesprávného doručení platebního výměru a následného odstranění této vady doručením platebního výměru zmocněnému zástupci žalobkyně. Soud je toho názoru, že správce daně postupoval správně, když platební výměr, který nejprve nesprávně doručil přímo žalobkyni, následně v souladu se zákonem doručil advokátu Mgr. L. V., zmocněnému na základě plné moci ze dne 8. 6. 2011 *k přijímání doručovaných písemností*. Uvedeným postupem byla napravena vada v doručení předmětného platebního výměru a nelze v něm spatřovat jakoukoliv nelogičnost, jak tvrdí žalobkyně.
30. Soud nepřisvědčil ani námitce žalobkyně, že došlo k zániku zmocnění Mgr. L. V. jeho ustavením prokuristou žalobkyně. Jak uvedl v rozsudku ze dne 25. 11. 2009 sp. zn. 23 Cdo 2713/2009 Nejvyšší soud „podle teorie je prokura obchodněprávní plná moc. Propůjčuje prokuristovi zákonem upravenou schopnost zastupovat podnikatele, není však zákonným zmocněním.“ Oprávnění prokuristy jednat za daňový subjekt v daňovém řízení bylo do daňového řádu vloženo technickou novelou provedenou zákonem č. 30/2011 Sb., kterým se mění zákon č. 280/2009 Sb., daňový řád, a další související zákony. Dle současné právní úpravy je tak prokurista právnické osoby oprávněn zastupovat ji i v daňovém řízení, a sice dle § 24 odst. 3 daňového řádu tak, že jedná jejím jménem. Pro věc samotnou je ale podstatné, že udělením prokury nedošlo k zániku dříve udělené plné moci v plném rozsahu, neboť ze zákona takový následek nevyplývá. Udělení prokury nezmocňuje prokuristu k doručování písemností určených daňovému subjektu, neboť v jeho případě se jedná „toliko“ o zmocnění k jednání za právnickou osobu. Samotným udělením prokury se tedy způsob doručování písemností, není-li zvláště upraven, nemění. Byl-li advokát Mgr. L. V. shora uvedenou plnou mocí zmocněn mj. též k doručování písemností v daňovém řízení a tato plná moc nebyla následně odvolána či vypovězena, nedošlo následným udělením prokury Mgr. L. V. k zániku plné moci, a tím ani ke změně způsobu,

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

jakým měl správce daně doručovat písemnosti určené žalobkyni. Měla-li žalobkyně zájem změnit způsob doručování v daňovém řízení, tj. měla-li zájem na tom, aby namísto doručování jí zvolenému zástupci bylo doručováno přímo jí, mohla plnou moc odvolat a o jejím odvolání vyrozumět správce daně. Žalobkyně však netvrdila, že by tak učinila a tato skutečnost neplyne ani ze správního spisu. V takovém případě měl správce daně, jak již bylo soudem uvedeno shora, povinnost doručit předmětnou výzvu toliko zástupci žalobkyně a nikoliv přímo žalobkyni do její datové schránky, přestože jej žalobkyně v průběhu daňového řízení požádala o to, aby byly písemnosti nadále doručovány pouze jí (do její datové schránky). Takové vyjádření totiž nelze považovat za platné odvolání plné moci; nadto bylo učiněno až poté, co již byla předmětná výzva žalobkyni doručena, a na závěru o zákonnosti jejího doručení by tak stejně nemohlo nic změnit.

31. Soud tedy neshledal, že by napadené rozhodnutí obsahovalo nelogické závěry stran doručování písemností v průběhu předmětného řízení, stejně jako neshledal jakýkoliv rozpor mezi výrokem napadeného rozhodnutí a jeho odůvodněním. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí jednoznačně konstatoval, že správce daně předmětnou výzvu na základě plné moci ze dne 8. 6. 2011 správně doručil zástupci žalobkyně Mgr. L. V., a jelikož platební výměr na pokutu chybně doručil přímo žalobkyni, napravil tuto chybu tím, že platební výměr následně doručil zástupci žalobkyně, čím byla uvedená vada doručení zhojena. Soud se s tímto závěrem ztotožňuje a uzavírá, že nedošlo-li ze strany žalobkyně k odvolání plné moci, byl správce daně v průběhu daňového řízení povinen postupovat podle § 41 odst. 1 daňového řádu a veškeré písemnosti, tedy mj. i předmětnou výzvu a platební výměr na pokutu, doručovat zástupci žalobkyně. Není tedy pravdou, že by žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí jakkoliv popřel svou vlastní argumentaci.
32. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl. Za splnění podmínek zakotvených v § 51 odst. 1 s.ř.s. tak učinil bez nařízení jednání.
33. Protože žalobkyně nebyla ve sporu úspěšná a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly, soud ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.

Praha 25. června 2020

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.